

staty úhrady za služebnost svobodného průchodu a průjezdu přes dvůr a zahradu pro majitele a následníky v držení domu. V této příčině má dovolací rekurent pravdu, protože o částce, která má jako náhrada případnouti za tuto převzatou služebnost a o kterou se tedy nejvyšší podání (rozvrhová podstata) sníží, nebylo při rozvrhovém roku vůbec jednáno, ačkoli k tomu byly podkladem i knihovní zápis i odhadní protokol a dražební podmínky, a nebylo v té příčině v rozvrhovém usnesení soudu první stolice vůbec rozhodnuto. Bylo tedy obě usnesení zrušiti co do částky 20.000 Kč, na niž bylo břemeno v odhadním protokolu oceněno a na kterou si dovolací rekurent jako vydražitel činí nárok; zrušení týkalo se odstavce 2, který tím v tomto rozsahu pozbyl podkladu, a bude nyní na soudu první stolice, aby v tomto rozsahu nařídil s dotčenými účastníky nové jednání a na základě něho aby o nároku vydražitelově rozhodl ve smyslu § 225 ex. ř. a určil po případném novém odhadu částku na převzaté břemeno připadající.

Čís. 13228.

Je-li důvodem žaloby o obnovu (podle §§ 530 čís. 6 a 7 c. ř. s.) jen právní posouzení, jehož se věci dostalo nejvyšším soudem, to jest, byl-li rozhodnutím nejvyššího soudu dán jen podnět k žalobě o obnovu, není příslušným k projednání žaloby nejvyšší soud, nýbrž procesní soud první stolice, jenž učinil skutková zjištění, na jichž podkladě bylo rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1934, Ck I 2/33.)

Žalobu o obnovu sporu dovolaný Nejvyšší soud odmítl pro svou věcnou nepříslušnost.

Důvody:

Příslušnost k projednávání žalob o obnovu jest výlučná a jest k ní hleděti v každém období řízení z úřadu (§ 538 první odstavec a § 230 druhý odstavec c. ř. s.). Žalobu o obnovu podle § 530 čís. 6 a 7 c. ř. s. jest podle § 532 druhý odstavec c. ř. s. podati z pravidla u soudu první stolice; je-li však stížen uplatňovaným důvodem odporování toliko rozsudek vydaný ve vyšší stolici, jest ji podati u tohoto soudu vyšší stolice, a to jen tehdy, doznala-li skutková podstata rozsudku nižšího soudu změny ve vyšší stolici novými skutkovými zjištěními a dotýká-li se důvod, z něhož jest žádáno o obnovu jen těchto nových skutkových zjištění (rozh. 2785, 7044 a 9648 sb. n. s.). Je-li tedy důvodem obnovy jen právní posouzení, jehož se věci dostalo nejvyšším soudem, to jest, byl-li rozhodnutím nejvyššího soudu dán jen podnět k žalobě o obnovu, jako v tomto případě, kde zjištění nižších soudů zůstala nenapadena, není příslušný ku projednání žaloby o obnovu soud nejvyšší, nýbrž procesní soud první stolice. Sejde tedy jen na tom, zda podlehnutí u nejvyššího soudu nastalo důsledkem změny ve zjištění skutkových okolností v nejvyšší stolici a zda se žalobce domáhá obnovy

jen právě proto, že ke změně té došlo (rozh. 2785, 7044 a 9648 sb. n. s.). Jak vidno ze spisu krajského soudu v Ck I 227/30 byla žaloba Alexandra L-a proti žalovaným, 1. firmě L. a 2. dr. Karlu T-ovi o náhradu škody 4,260.000 Kč a 61.358 Kč zamítnuta rozsudky všech tří stolic. Rozhodná zjištění, která se stala právním základem rozhodnutí nejvyššího soudu, učinil již první soud a odvolací soud je převzal. Nejvyšší soud přezkoumával rozsudek odvolacího soudu podle § 504 c. ř. s. jen s hlediska uplatněného důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s.; řešil tedy výhradně jen otázky právní, skutkového děje se nedotkl, na něm nic nezměnil, takže žaloba o obnovu z důvodu § 530 čís. 6 a 7 c. ř. s. mohla býti podána jen u onoho soudu nižší stolice, jenž zjistil skutkový děj, na němž bylo založeno rozhodnutí odvolacího soudu, tudíž u procesního soudu první stolice. Není směrodatnou okolností, zda byl dán podnět k žalobě o obnovu teprve rozhodnutím nejvyššího soudu, nýbrž rozhodnou byla jen okolnost, který soud učinil skutková zjištění, na jichž podkladě rozhodnutí se stalo. Žalobce nedomáhá se však v žalobě o obnovu ani změny zjištění nižších soudů, nýbrž změny úsudku soudu odvolacího a nejvyššího, jenž vrcholí v tom, že, vykonal-li žalobce vyjevovací přísahu podle § 47 ex. ř., při níž se nezmínil o tom, že má pohledávku na zbytek tržové ceny za velkostatek Ř., musila žalovaná strana míti za vyloučeno, že má žalobce z transakce týkající se velkostatku Ř. proti někomu nějakou pohledávku a že tudíž neměla žalovaná ani její zástupce povinnost, by pohledávku tu zažalovali a vymáhali a nelze tudíž tvrditi, že by z nepodání žaloby a nevymáhání pohledávky přikázané jí k vybrání žalobci ručili, to tím méně, ana žalovaná strana musila míti vzhledem k žalobcem složené vyjevovací přísaze výsledek takového kroku za nejistý a riskantní a musilo býti pro žalovanou stranu více než pochybné, že vůbec nějaká pohledávka a v jaké výši vybývá pro žalobce z transakce velkostatku Ř. Závěry, že výsledek žaloby podle § 310 ex. ř. je riskantní a že jest pochybné, zda pro žalobce vybývá nějaký zbytek z pohledávky tržové ceny za Ř., nejsou zjištěními skutkovými, nýbrž právními úsudky, které učinil již soud odvolací a nejvyšší soud je potvrdil a ty daly pouze podnět k žalobě o obnovu a nemohou proto odůvodniti příslušnost nejvyššího soudu k jejímu projednání. Bylo proto žalobu odmítnouti pro věcnou nepřislušnost nejvyššího soudu podle § 532 druhý odstavec, 538 prvý odstavec c. ř. s.

Čís. 13229.

Byla-li povolena exekuce proti pozůstalosti zákazem pozůstalostního soudu poukázati jmění dlužné pozůstalosti, ač v den povolení exekuce pozůstalost již neexistovala, byvši právoplatně ukončena odevzdáním pozůstalosti, nemohla exekuce proti pozůstalosti býti bez dalšího provedena proti dědici a nenabyl zejména vymáhající věřitel zástavního práva k pozůstalostnímu jmění již odevzdanému dědici a jsoucímu pro něho v depositu poručenského soudu a byl poručenský soud oprávněn vydati dědici veškeré jmění pro něho soudně uschované bez ohledu na exekuci proti pozůstalosti. Učinil-li poručen-